

CELÂLEDDİN-İ HİNDÎ (Kutb-i Rabbânî, Kebîr-ül-Evliyâ)

Hindistan'ın büyük velîlerinden. İsmi, Muhammed olup babasınıninki Mahmûd'dur. Aslen Kâzrûn şehrinden olduğu için, Kâzrûnî, Hindistan'da Pâni-püt şehrinde yerleştiği için Pâni-pütî, hazret-i Osmân soyundan olduğu için Osmânî nisbet edildi. Celâleddîn, Kebîr-ül-evliyâ, Kutb-i Rabbânî lakabları verildi.Hindistan'da Celâl Pâni-pütî diye tanındı. Yüz yaşından fazla ömür sürdü ve 1363 (H.765) yılında vefât edip, Pâni-püt şehrinde defnedildi. Mezarının üstüne büyük bir türbe yapıldı.

Küçük yaşta babası vefât etti. Amcasının terbiyesinde yetişti. Temel din bilgileri ile âlet, yardımcı ilimleri öğrendi. Asrın büyüklerinden yüksek din bilgilerini tahsîl etti.

Nice büyük kimseler, Celâleddîn hazretlerinin büyüklüğünü daha küçük yaşta anlayarak, yetişmesine yardımcı olmak için zaman zaman ziyâretine giderlerdi. Bunlardan biri de Kutb-i ebdâl Şeyh Şerefüddîn Ebû Ali Kalender idi. Kutb-i Rabbânî Celâleddîn Pâni-pütî'yi çocuk iken de çok sever, her gün ziyâretine gider, ona teveccüh ederdi. Eğer evde bulamazsa, gittiği yeri öğrenir ve oraya varırdı. Yine bir gün onun ziyâretine gitti. Bağa gittiğini söylediler. O da atına binip bağa vardı. Onun geldiğini gören Şeyh Celâleddîn, bir kap içinde bir mikdâr yem getirdi. Ebû Ali Kalender; "Evlâdım, bu nedir?" diye sordu. Celâleddîn de; "Atınız için yem getirdim." dedi."Öyleyse, önce ata bir sor, bakalım aç mı, tok mu?" buyurunca, ata döndü. Daha birşey sormadan at konuşmaya başlayıp; "Tokum, efendim yem yedirdikten sonra sırtıma bindi." dedi. Çocuk yaştaki Celâleddîn, bu hâle çok hayret etti. Kap elinde kaldı. Kutb-i ebdâl Ebû Ali Kalender; "Ey evlâd! Kapta getirdiğiniz hediyeyi, biz de size bağışladık ve Allahü teâlâdan, bu kaptaki tâneler kadar sana evlât vermesini diledik." buyurdu. Gerçekten de Celâleddîn hazretlerinin sayılamayacak kadar çocukları, torunları oldu.

Şerefüddîn Ebû Ali Kalender hazretlerinin terbiyesine verildi. Yıllarca ilim öğrendi ve riyâzetler çekti. Çöllerde, sahrâlarda dolaşıp nefsini terbiye etti. Çöllere düşmesine, Ebû Ali Kalender hazretlerinin bir sözü vesîle oldu. Birgün Şerefüddîn Ebû Ali Kalender bir yolun kenarında oturuyordu. Kutb-i Rabbânî de güzel bir atın üstünde uzaktan geldi. Ebû Ali Kalender hazretleri, atlı yanına yaklaşınca; "Ne güzel at, ne güzel binici!" buyurdu. Bu sözü duyan Celâleddîn birden değişip, bambaşka bir hâle geldi. Hocasının önüne varıp attan düştü. Yakasını yırtıp elbisesini parçaladı. Kalkıp yola revân oldu. Senelerce çöllerde, ıssız yerlerde dolaştı. Pek çok âlim ve velî ile sohbet etti. Herbirinden çeşitli nîmetlere kavuştu. Yine de aradığını bulamayıp memleketine doğru yola çıktı. Herkes aradığını onda buluyor, fakat o, aradığını kimsede bulamıyordu. Bir kervandaki dervişlerle birlikte memleketine doğru giderken, Hansî şehrine geldiler.

Zamânın büyüklerinden Sultân-ül-meşâyih Şeyh Cemâl Hansevî'ye rüyâsında Celâleddîn'i karşılamak için emir verilip; "Şeyh Celâl Kebîr-ül-Evliyâ Pâni-pütî geliyor, ona hizmet etmekte acele et. Senin silsilenin devâmı, onun senin hakkındaki hayırlı duâlarına bağlıdır." denildi. Daha kervan şehre girmeden, gelenleri karşılamaya çıktı. Hizmetçisine de târif edip; "Şöyle şöyle dervişler göreceksin, Onların hepsini al gel!" diyerek gönderdi. Dervişler, eşyâlarını taşıttıkları Celâleddîn-i Hindî'yi eşyâların başında bırakıp geldiler. Cemâl Hansevî, onları görünce; "İçinizden kimse ayrıldı mı?" diye sorup, Celâleddîn'in kaldığını öğrendi. Gidip onu da

evine dâvet etti. Hepsine çok izzet ve ikrâmda bulundu. Dervişleri gönderdikten sonra, Kutb-i Rabbânî Celâleddîn Pâni-pütî hazretlerinden duâ istedi. Aczini ortaya koyup, onun duâsına çok ihtiyâcı olduğunu söyledi. Çok ısrâr etti. Hazret-i Kutb-i Rabbânî, Cemâl Hansevî'ye duâ edip, Fâtiha okudu. Onun bu duâsı bereketiyle, Cemâl Hansevî hazretlerinin silsilesi, oğlu Nûreddîn vâsıtasıyla devâm etti. Kutb-i Rabbânî, derviş arkadaşlarının yanına döndü. Dervişler, onun büyüklüğünü anlayıp, çok edeb gösterdiler. Eşyâları alıp kendileri taşımak istediler. Ancak Celâleddîn-i Hindî râzı olmadı. Zorla eşyâları yüklendi. Yola koyuldular. Onlardan önde yürüyen Celâleddîn Hindî'nin eşyâları taşımaya hayret edip baktıklarında, eşyâların, başının üstünde asılı olduğunu ve devamlı onu tâkib ettiğini gördüler. Ona olan bağlılıkları daha da kuvvetlenip, eşyâları alarak özür dilediler. Affedilmelerini istediler. Hazret-i Kutb-i Rabbânî; "Ey azîzler, bize sizden hiçbir sıkıntı gelmedi. Belki sizin sohbetinizde, aranızda mahfûz kaldım. Bir kusûr olmuşsa bile, affedilmiştir." buyurdu.

Bu arada Şeyh Cemâl, henüz oradan fazla uzaklaşmayan kâfileye tekrar adamlar gönderip, evine dâvet etti. Dönmek istemediyse de, çok yalvardılar. Birkaç gün daha onda misâfir kaldılar. O günler, hazretin muhabbetinin coştığı ve sarhoş olduğu zamanlar idi. Vatanına dönmek istemiyordu. Şeyh Cemâl, nasîhatler edip râzı etti. "Bâbâ, sen Allah'ın sevgilisisin. İnsanların olgunlaşmasını sana verdi. Senin böyle hayrân durman uygun değildir. Memleketinize gidip oturmanız iyi olur. Bu günlerde oraya bir kemâl sâhibi gelecek. Sizin fütûhâtınız onun elinde olacaktır. Onun hizmetinde murâdınıza kavuşacaksınız. Bana da izin olsa, ben de gelir feyzlenirdim. Bugün hangi yoldan olursa, Pâni-püt'e gidiniz!" dedi. O, Sultân-ül-evliyâ Kutb-i âlem Cemâl Hansevî'nin ısrârına dayanamayıp memleketine döndü. O kemâl sâhibi bir kimse olarak bildirilen zât, Şems-ül-evliyâ Hâce Şemsüddîn Türk Pâni-pütî'den başkası değildi. Sonunda o mübârek zâtın sohbetine kavuşmakla şereflendi.

Bir rivâyete göre ise; bir gün Celâleddîn-i Hindî, Kutb-i ebdâl Şeyh Şerefüddîn Ebû Ali Kalender'e, kendini yetiştirmesi için çok yalvardı. Kutb-i ebdâl; "Ey azîz oğlum! Senin kalbinin açılması, başkasının eliyle olur. O da bugün yarın bu şehre gelir." dedi. Bekledi. Birkaç gün sonra vilâyet sâhibi, hidâyet semâsının güneşi Şems-ül-evliyâ Hâce Şemseddîn Türk, üstâdının izni ile Pâni-püt'i teşrif etti. O beldeyi vilâyet nûrları ile aydınlattı. Celâleddîn-i Hindî, ilâhî bir ilhâmı onun huzûruna gitti. Talebeliğe kabûl edildi. Çetin riyâzet ve mücâhedeler çekti, hilâfetle şereflendi, yüksek derecelere kavuştu. Hocasından hiç ayrılmak istemedi. Hâce Şemseddîn buyurdu ki: "Sen benim oğlumsun. Allahü teâlâdan, benden sonra benim yerime senin oturmanı istedim. Senin rehberliğim ile çok insanlar maksadlarına kavuşurlar. Yalnız Resûlullah'ın sünnetini, yâni evlenmeyi yerine getirmek, iki dünyâ saâdetlerindedir. Tâ ki, yarın Resûlullah efendimize karşı mahcûb olmayasın." Kutb-i Rabbânî; "Buyurduklarınız doğrudur. Tekrar özür dilemem yakışık almaz. Ancak çocuklarımla, kıyâmette beni mahcûb edecek ameller işlemeden korkuyorum." diye arz etti. Şems-ül-evliyâ; "Buna üzülme! Allahü teâlânın emri ile sana söz veriyorum ki, iyileri sana, kötülerini bana âittir. Onların cevâbını yarın ben vereceğim. Dünyâda da kimin bir müşkili olursa, gelsin, bana hatırlatsın, ona yardım ederim. Sana bu işte çok yüklenmemin sebebi bunu ben Levh-i mahfûzda görmemdir. Senden çok sayıda evlâd dünyâyâ gelecek. Bu hususta bir şüpheden varsa, gel, başını kaftanımın altına sok ve gör." buyurdu. Emre uyup, başını kaftanın altına sokunca, Levh-i mahfûzu gördü. Orada evlâd gerçekten sayılamıyacak kadar çoktu. Onları silmek için elini uzattı. Birden görmesi durdu. Şems-ül-evliyâ, o anda elini tuttu ve; "Ey azîz oğlum, Allahü teâlânın irâdesine karışma. O kudret ve kudsiyet sâhibi, senin amel defterine evlâd yazınca, sen onu silemezsin." buyurdu.

Kutb-i Rabbânî, hocasının ayaklarına kapandı. İstigfâr etti ve; "Emir, hazret-i pîrin emridir. Onun rızâsı nasıl ve nerede ise, bu kul onu kendi için saâdet bilir." dedi ve evlenmeye râzı oldu. Lâkin bir şart koştu. "Sağır, kör, topal ve benzeri kadın olursa, benim nikâhıma onu verin." dedi. Araştırmalardan sonra, Kirnâl şeyhzâdelerinde onun aradığı gibi temiz, affif, zâhide ve benzeri üstün vasıflarda bir kız bulundu. Şems-ül-evliyâ, Kutb-i ebdâl, akrabâlar, ileri gelenler, Kutb-i Rabbânî ile birlikte Kirnâl'e gittiler, düğün yapıp, Pâni-püt'e döndüler. Kutb-i Rabbânî'nin hanımına ilk sözü; "Ey hanım, bana bak, kalk bana abdest suyu getir." oldu. Hanım hemen yüzünü açıp, kalktı ve abdest suyu getirdi. Abdest aldırıldı ve emir gereği kendisi de abdest aldı. Sonra o hazret, ağzının temiz suyunu o afifenin ağzına sürdü, Kur'ân-ı kerîmi önüne koydu ve "Oku!" buyurdu. Hemen okudu. Bu hanım, mücâhede ve riyâzetle meşgûl oldu. Nefsinin istediklerini yerine getirmeyip, istemediklerini yapmayı âdet edindi. Neticede, bu hanımdan, beş oğlu ve iki kızı dünyâyâ geldi.

Rabbânî ilhâmıla, Şems-ül-evliyâ Hâce Şemseddîn Türk'ün sohbet ve hizmetini seçen, onun teveccühü ile kısa zamanda kemâl mertebelerine ulaşan ve kutb-ül-aktâb olan Kutb-i Rabbânî, dünyâyâ hidâyet sunup, insanları yakınlık mertebelerine kavuşturdu. Üstâdi Şems-ül-evliyâ Hâce Şemseddîn Türk Pâni-pütî, Şeyh Celâleddîn Kebîr-ül-Evliyâyâ icâzet verip, kendi yerine tâyin etti. İcâzetnâmesinde, talebelerine onun hizmetinde bulunmalarını, duâlarına kavuşmak için çırpınmalarını bildirdi. Hocası, icâzetnâmede onun silsilesini şöyle açıkladı: "Resûlullah efendimiz, hazret-i Ali, Hasan-ı Basrî, Abdülvâhid bin Zeyd, Fudayl bin İyâd, İbrâhim-i Edhem, Hüzeyfe-i Mer'aşî, Hübeyret-il-Basrî, Mimsâd-i Dîneverî, Kutbüddîn Ebû İshâk Şâmî, Ebû Ahmed Çeştî, Ebû Muhammed, Nâsireddîn Ebû Yûsuf, Hâce Mevdûd, Hâci Şerîf Zendânî, Osman Hârûnî, Mu'înüddîn-i Çeştî, Kutbüddîn Bahtiyâr Kâkî, Ferîdüddîn Mes'ûd Şeker Genc, Alâeddîn Ali Ahmed Sâbir Kalyârî, o da fakîre hilâfet vermiştir. Ben de, hırka, asâ, makas ve kâseyi, maddî ve mânevî irşâdlarımla, halîfem Muhammed bin Mahmûd bin Yâkûb'a verdim. Ona, Çeştî isimlerinden olan Celâleddîn ile hitâb ettim. Onu şu anda makâmına oturttum. Bundan sonra kimseyi bu görevle vazîfelendirmem. Bendeki her vazîfeyi ona teslim eyledim. Ona icâzet verdim ve hepinizi ona ısmarladım." buyuran yüksek hocası Şemseddîn Türk Pâni-pütî, talebelerini de, kimsenin erişemeyeceği üstün derecelere yükselmiş olan talebesi Celâleddîn Pâni-pütî'ye teslim etti. Onun üstünlüğünü, zamânın büyükleri îtirâzsız kabûl ederlerdi. Kutb-i Rabbânî Celâleddîn hazretlerinin hizmetlerine koşarlar, pekçok nîmetlere kavuşurlardı. Duâsı kabûl olunanlardandı. Her sözü söylemez, dilinden çıkan birçok şey, Allahü teâlânın izniyle arzusuna uygun vâki olurdu.

Dayanılmayacak riyâzet ve mücâhedelerin ve hocasına yaptığı hizmetlerin sonunda kalbden kalbe gelen halîfeliğe ve İsm-i âzama kavuştu. Dünyâlığı da çok görünürdü. Mutfağında her gün çeşit çeşit yemek hazırlanır, yemek sofrasında bin kişi hâzır bulunurdu. Binden aşağı düşse; hizmetçiler, emre uyarak sokak ve çarşılardan eksik olan kadar adam getirirlerdi. Canı ava çıkmak istese, ava giderdi. Bâzan on beş, bâzan bir ay avda kalır; orada da o mikdar yemek gâibden mevcûd olur, o kadar insan da sofrada hazır bulunur ve yemek yerdi. Bütün bu hallerine rağmen, evinde fakirlik hâkim olup, bir günlük yiyecek bulunmazdı. Bu hâli bilenler; "Aman yâ Rabbî, bu ne ev, bu ne ikrâm, bu ne büyük bir tasarruftur." derlerdi.

Tayy-i zaman ve tayy-i mekân sâhibi olup zaman ve mekan elinde dürülür, Allahü teâlânın izniyle, kendisine uzaklar yakın olur, zaman uzar ve kısalırdı. Çok zaman, Cumâ namazlarını Kâbe-i şerifte kıldığı halk arasında meşhûrdu.

Bir gün Kutb-i Rabbânî hazretleri oturuyordu. Bu sırada ihtiyar bir kadın, elinde boş bir ibrikle, güç belâ su taşımaya gidiyordu. Kutb-i Rabbânî kıymetli bakışlarını ona çevirdi ve hâline acıdı; "Anacığım, sana yetecek kadar suyu taşıyacak kimsen yok mu?" buyurdu. "Efendim, bir kimsem olsaydı, yâhut ücretle su taşıyacak kadar param olsaydı, bu sıkıntıyı hiç çeker miydim?" dedi. Kutb-i Rabbânî, hemen kalktı, ibriği elinden aldı, kuyunun başına gidip, doldurdu. Omuzuna alıp, kadının evine götürdü ve; "Yâ Rabbî, bu suya bereket ihsân et!" diye duâ etti. O günden sonra, ihtiyar kadın bu sudan ne kadar harcadıysa, hiç eksilmedi ve hayâtı boyunca su taşımak zahmetinden kurtuldu.

Bir zaman doğu tarafına sefere çıkmıştı. Bir gün bir yere geldi. Gördü ki, o köyün halkı, mallarını toplamış, kaçmak üzereler. Halkın ne için kaçtığını sordu. Onlardan biri; "Sultan çok vergi istiyor. Biz de veremiyoruz. Başka çâremiz kalmadı. Köyü terk edeceğiz." deyince; "Reisinizi bana çağırın." buyurdu. Gidip reisi çağırdılar. Reis geldi. "Ey reis, eğer şu kadar altın bulunur, sultânın istediğini verdikten sonra, sizin için de bir miktâr kalırsa burada kalır mısınız?" buyurdu. Reisleri; "Bu iş, bizim için imkânsız, lâkinAllah dostlarının teveccühüyle çok kolaydır." dedi. Bunun üzerine Kutb-i Rabbânî; "Önce köyü bana sat, benim olsun, sen rahat et." buyurdu. O bunu canına minnet bilip kabûl etti. Sonra; "Köyünüzde ne kadar âlet varsa, toplayın." buyurdu. Hemen toplandı. "Bunların hepsini, içine tezek konmuş tandıra atın ve tandırı yakın." buyurdu. Öyle yaptılar. "Şimdi gidin, sabahleyin gelin bunları alın." buyurdu. Kendisi uyudu. Gecenin yarısı geçince ve insanlar uykuya dalınca, oradan kalktı ve memleketine döndü. Sabah olunca, köylüler tandırın yanına geldiler. Atılan her âleti, saf altın olarak buldular ve bozdurarak vergi borçlarını ödeyip râhata kavuştular. Öyle ki, çocukları bile zengin olup, o günden sonra sıkıntı çekmedi.

Bir gün dağ başında bir yere gitti. Bir cûkî, (hind fakîri) gördü. Oturmuş, gözü kapalı duruyordu. Önüne vardı. Cûkî gözünü açtı. Baktı ki, karşısında bir fakir durur. Cebinden bir taş parçası çıkarıp ona uzattı ve; "Buna fâris derler. Hangi demire sürsen, onu altın yapar." dedi. Hazret onu aldı ve yanlarındaki pınarın havuzuna attı. Cûkî bu hâli görünce, şaşakaldı. Kalktı ve hazreti hırpaladı, ağır lâflar söylemeye başladı ve; "Ağam, bu taş parçasını binlerce gayret ve mihnetle buldum. Yazık ki, kıymetini bilmedin. Ben acıdım da, onu sana verdim. Fakirlikten, darlıktan kurtulmanı istedim. Şimdi senin kurtuluşun, ne yapıp yapıp o taşı bulup bana vermendedir. Senin işine yaramadı ise, niçin bana îade etmedin?" dedi. Hazret; "Ey cûkî! Mâdemki o taşı sen bana bağışladın, o benim malım oldu. Ne istersem yaparım." buyurdu. Cûkî; "Doğru söylersin, ama gözümün önünden gitseydin, istediğin gibi yapardın. Sen tutup benim yanımda suya attın, beni çok kızdırdın. Sen taşımı vermezsen, yakanı bırakmam." dedi. Adamın istediği olmazsa, rahat edemeyeceğini anlayıp; "Ey kıt düşünceli! O pınara git ve taş parçanı al! Ancak şu şartla ki, orada o cinsten birçok taş görebilirsin. Seninkinden başkasına tama' edip, el uzatmayacaksın." buyurdu. Cûkî kabûl etti. Pınara geldi. Orada milyonlarca fâris taşının olduğunu gördü. En üst taraflarında onun taş parçası duruyordu. Hayran ve şaşkınlığından ne yapacağını şaşırıldı. Kendi taşını aldı. Kendi taşına kanâat etmeyip, bir taş daha aldı. İkinci aldığı gizlemek istedi. Kutb-i Rabbânî kalb nûru ile onun hâlini anladı ve; "Ey taş yürekli, kör kalpli (basîretsiz)! Sana öyle yapmayacaksın demedim mi? Sözünde durmadın." buyurdu. Cûkî pişmân oldu. Hemen gelip taşların ikisini de hazret-i Kutb'un önüne koydu ve yüzünü Kutb-i Rabbânî'nin mübârek ellerine sürdü ve; "Ey hazret! Seni bu ihtiyâcsız hâle getiren ilim ve mârifetten bana da bir parça ver ve teveccüh eyle." dedi. Kalp gözü ile, cûkînin saâdet vaktinin geldiğini anladı. Önce ona İslâmı anlattı. O da sıdk ve ihlâsla Kelime-i tayyibeyi söyledi ve

müslüman oldu. Sonra hazret-i Kutb'un talebesi olmakla şereflendi, hizmetinde ve sohbetinde bulundu. Mücâhede edip, nefesine karşı gelerek kısa zamanda kâmil bir velî oldu.

Kutb-i Rabbânî Celâleddîn Pâni-pütî hazretlerinin, ilk evlendiği hanımından beş oğlu iki kızı olmuştu. Oğulları; Hâce Abdülkâdir, Hâce İbrâhim, Hâce Şiblî, Hâce Kerîmüddîn, Hâce Abdülvâhid idi. Temiz, afîf ve zâhîde iki kızları Kirnâl şehzâdeleriyle evlendi. On ikinci torunu, Senâullah-i Pâni-pütî, pek kıymetli **Tefsîr-i Mazhârî** kitabının yazarıdır.

Kutb-i Rabbânî Celâleddîn Pâni-pütî hazretleri pekçok talebe yetiştirdi. Kırk kâmil halîfesi vardı. Torunlarından **Siyer-ül-Aktâb** kitabının yazarı Hidâye bin Abdürrahîm yüksek dedesini öven-birçok şey yazdıktan sonra, şu kıt'ayı ilâve eder:

**"Bu ne söz, bu ne dil, bu ne bilgidir,
Diyen de, demeyen de pişmandır.**

**Gönül nerde, bu kol kanat nerde,
Ben kimim, Celâl'i tâzîm nerde."**

Uzun zaman Hindistan'ı nurları ile aydınlatan ve insanları ebedî saâdete, âb-ı hayat suyuna kavuşturmak için uğraşan Kebîr-ül-evliyâ Kutb-i Rabbânî Celâleddîn Pâni-pütî, birçok kıymetli eser de yazdı. **Fevâid-ül-Füâd** ve **Zâd ü-Ebrâr** adlı eserleri çok ince bilgileri ihtivâ etmekte, severek okuyanların kalplerini serinletmekte ve gönüllere huzûr, sürûr ve neşe vermektedir.

KAZANLAR BOŞ KALDI

Şeyh Ahmed Kalender adında bir derviş, kemâl sâhibi bir kimse bulabilmek için Hindistan'a gitti. Lüki-Çengel denilen yerde ikâmet etti. Âlim ve talebe bulunduğunu duyduğu her yere mektup yazıp, onları dâvet etti. Bu dâvet üzerine, oraya pek çok kimse geldi. Kutb-i Rabbânî de gitti. Bir sofraya yayıp herkesi sofranın başına dâvet etti. Sofradaki kazan kapakları açılınca, yemeklerin haram ve şüpheli şeyler oldukları görüldü. Her kazanın içinde, eti pişirilen hayvanın başı da vardı. Orada bulunanlar bu hâli görünce, ellerini yemeklere uzatmadılar. Uzun zaman hayrette kaldılar. Hepsi Kutb-i Rabbânî'ye döndüler ve; "Ne yapmak lâzım?" diye arz ettiler. "Dostlar! Niye şaştınız. "Hak teâlâ, kullarını koruduğu şeylerden kulları yemesin diye, onlara, onları haram eyledi." diyen siz değil miydiniz? Şimdi emredin de, o gibi şeyler bu sofradan çıksın gitsin." dedi. Bu söz ağızlarından çıkmakla, eti pişen ve kellesi kazanda bulunan hayvanların hepsi canlanıp yerinden fırladı ve doğru kapıya koştu. Kazanlar boş kaldı. Ahmed Kalender bu büyük kerâmeti görünce, kalktı, Kutb-i Rabbânî'nin ellerine sarıldı ve; "Ey hazret, fakir bunun için bu ziyâfeti tertib etmiştim. Kemâl sâhibi arıyordum. Allahü teâlâ benim istediğimi verdi. Bu nîmetin şükürünü hangi dille yapayım." dedi. Sonra ziyâfeti tertib eden Ahmed Kalender, bütün âlimleri hürmetle uğurladı. Kutb-i Rabbânî orada bir müddet kaldı. O sâdik tâlib, dileğine hazretin hizmetinde bir defâda kavuştu ve kâmil evliyâdan oldu. Kutb-i Rabbânî ona hilâfet verdi ve Mültân'a gönderdi. Kendisi de Pâni-püt'e geldi.

1) *Siyer-ül-Aktâb*; s.197

2) *Hediyet-ül-Ârifîn*; c.2, s.163

3) *Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye*; s.993, 1064

- 4) *"The big five of India in Sufism", National Press, India, 1972; s.124, 126*
- 5) *Mir'ât-ül-Esrâr; s.22*
- 6) *Sevâti-ul-Envâr; No. 26*
- 7) *Hazînet-il-Asfiyâ; c.1, s.361*
- 8) *İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.10, s.57*